

— Кой?

— Азъ.

— Ты ли? възможно ли е? имашъ ли таквази сила?

— Отъ днесъ, ако искашъ и ти износя.

— Кажи, кажи, готовъ съмъ; приемамъ сичкитъ средства.

— Какъто знаешъ, ний сме придворни козметисти; отъ насъ, повече, купуватъ ароматытъ си много велможы, и самъ герцогъ д'Уседа. Ей сега що приехмы заповѣдта му . . . тъзи, приложи тя, като показа една книжка. Заръчва ны да му проводимъ поскоро въ Валядолидъ, дѣто са намѣрва, единъ ковчежець съ ароматы и правилà, които са предавать обикновенно на неговытъ рѣцѣ, и нема сумнѣние че ще влѣзе чакъ въ кабинета му чловѣкътъ който го занесе . . . Разумѣвашъ ли?

— О, извика Пикильо, който са червѣше да са представи първый пѣтъ предъ баща си по този начинъ; немашъ ли друго средство?

— Никое друго? Чрезъ туй бѣди увѣренъ че ще видишъ, ще говоришъ, какъто желашъ, съ герцога, защото вътрѣ въ ковчежеца има едно стѣклѣце, което Н. Превъсходителство не иска никой да види.

— Че какъ?

— Герцогътъ, пое Казилда изниско, има прекрасны космы . . . космы черны, червы, но които нематъ вынжгы сѣщия цвѣтъ! само ний познаваме тайната, и за туй приема обикновенно самъ чловѣцитъ ни. Рѣши са.»

Пикильо много време са двоумѣше; но какъто му бѣ казала Казилда, немаше друго средство; отъ друга страна, трудното бѣ да са приближи до голѣмыя и силенъ велможа, и, като научаше той истината, възможно ли бѣ да не прости стратегемата.

«Благодарѣ та, рече той на Казилда, благодарѣ за съдѣйствието ти; не само нема да са раскажъ, но, ако сполучж, какъто са надѣжъ, нема да та забравѣж никогы; мыслиж даже че и самъ герцогътъ ще ти бѣде признателенъ.

На другия день потомъкътъ на Ройя де-Сандо-